

Senė svajuonė

Vėina karta sienis ėjė paupio. Veiz – pīlė plaukiuo netuol kronta. Mėslėj sau: rėk notvertė ton pīlė ė parsineštė nomėi. Ana monėi pridies dėdliū kiaušiu. Pakėšio anus po vėšta, palaikīsio puora nedieliu šėltuo truobuo, ė išperies mon daug mažū pīliūtiu. Sosėdiesio anus i kepeliuša – nuonešio i torgu pardoutė. Vėsė džiaugsės, pėrks. Aš gausio piningū – nosėpėrksio naujus tūbus žėimā. Je pavīks, pamieginsio dā ė senūsius pardoutė – rasint gausio kuokė grėvėna. Tėp bemėslīdams sienis pradiejė dainioutė:

– Pīlė, pīlelė, kor tava vakūtė, pīlė, pīlelė, kor tava nomelė?...

– „No mon šėndėina pats pondėivalis padiejė“, – džiaugies sienis.

Tik veiz – pīlė pakėla – paplast paplast ė noliekė. Sienis pakielė ronkas aukštā ė tīlė pratarė:

– Tūbā, mona tūbā nuliekė...